

HỒI 32

Đông Minh Công Chúa

K

hoái thuyền rời bờ lướt về phía chiếc Đông Minh Hiệu đang ở giữa sông.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi trên đầu thuyền, người chèo thuyền là một hộ pháp tiền tử khác của Đông Minh Phái, tên gọi Đơn Thanh, nàng ta đang mỉm cười nhìn hai gã không nói gì.

Đi qua một vùng nước sát bờ, thuyền bè qua lại như mắc cửi, ánh sáng từ Đông Minh Hiệu đã chiếu đến chiếc khoái thuyền.

Dưới ánh đèn, Đơn Thanh y phục phất phơ trong gió, tuy nàng ta cũng chỉ có ba phần tư sắc nhưng trong không khí này, bất chợt có thêm mấy phần huyền bí, phong thái cũng không kém phần kiều mị.

Khấu Trọng lên tiếng nịnh nọt: "Tiền tử tử tử, tử thật là đẹp đấy!".

Đơn Thanh đương nhiên biết gã đang vuốt đuôi ngựa, mỉm cười nói: "Không cần phải ba hoa như vậy, phu nhân ghét nhất là những kẻ hay hồ ngôn loạn ngữ, nếu làm bà ấy tức giận, các người sẽ chẳng dễ chịu gì đâu".

Từ Tử Lăng làm vẻ không vui nói: "Đừng tưởng rằng cứu chúng ta một lần là có thể tùy tiện muốn làm gì... á".

Bị Khấu Trọng thúc mạnh cùi chỏ vào bụng, gã lập tức nhớ đến nhiệm vụ đã hứa với Lý Thế Dân, nên vội vàng ngậm miệng.

Đơn Thanh nào biết trong lòng hai gã đang thâm tính toán điều gì, chậm rãi điều khiển thuyền tiến về phía Đông Minh Hiệu. Sau khi dẫn hai gã lên thuyền, lập tức hạ lệnh cho kẻ dưới căng buồm chuẩn bị khởi hành.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Đã muộn như vậy rồi còn định đi đâu nữa?".

Lúc này một bạch y thanh niên anh tuấn dẫn theo hai trung niên đại hán đến bên cạnh ba người.

Đôn Thanh nói: "Đông Minh Phái chúng ta phân thành nam nữ lưỡng hệ, nữ lấy họ Đôn, nam lấy họ Thượng, nếu sau này các người gia nhập bản phái, cũng phải đổi thành họ Thượng".

Bạch y thanh niên nhặt giọng nói: "Tại hạ Thượng Minh". Nói đoạn lại chỉ tay vào hai trung niên đại hán tướng mạo đường đường, giới thiệu: "Vị này là Thượng Bang, còn vị này là Thượng Khuê Thái".

Đôn Thanh tiếp lời: "Nữ hệ chúng ta có tứ đại hộ pháp tiền tử, nam hệ cũng có hộ phái tứ tướng, hai vị còn lại là Thượng Nhân và Thượng Vạn Niên, hiện giờ không có ở đây".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rất muốn hỏi thân phận của Thượng Minh, nhưng thấy dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo của hắn, đành nuốt lại lời vào trong bụng.

Đôn Thanh quay sang nói với hai gã: "Hai người tốt nhất nên ở lại trong phòng. Cao thủ của Vũ Văn phiệt đã nghe phong thanh mà tới đây rồi, tình thế hiểm ác dị thường".

Hai gã nghĩ tới đại cừu nhân Vũ Văn Hóa Cập, giật mình đánh thót, ngoan ngoãn đi theo một bạch y đại hán vào trong khoang thuyền.

Hai gã đi theo đại hán vào trong, con đường thân thuộc liền hiện ra trước mắt, đang thầm mong đại hán dẫn mình xuống tầng dưới thì y đã dừng lại trước một căn phòng ở cuối thông đạo, đẩy cửa ra nói: "Hai vị công tử đã cảm thấy đói chưa?".

Y vừa nhắc tới, hai gã lập tức cảm thấy bụng như đánh trống, liền vội vàng gật đầu lia lịa.

Đại hán cười cười nói: "Mời hai vị công tử nghỉ ngơi một lát, tại hạ lập tức sẽ mang hai lồng bánh bao đến!".

Từ Tử Lăng cảm kích nói: "Không biết phải gọi đại thúc thế nào?".

Đại hán nói: "Cứ gọi là Liễu thúc được rồi!".

Đợi cho đại hán đi khỏi, hai gã đóng kín cửa phòng, bước đến bên cửa sổ, trong lòng cũng không biết là mình đang có cảm giác gì.

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Đông Minh Phái này thật là cổ quái, nam thì một họ, nữ lại nhất loạt một họ, có thể thấy tổ chức rất nghiêm mật, hình như còn định lôi kéo chúng ta vào nữa thì phải? Thật là khó hiểu".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Nghĩ mấy chuyện đó làm quái gì, chỉ cần có được cuốn sổ ghi chép ấy, chúng ta lập tức nhảy xuống sông. Lúc ấy thì ai đi đường nấy, có điều phải nhớ

không được để nước làm hỏng cuốn sổ, nó còn có thể dùng để hại Vũ Văn Hóa Cốt nữa, nhất cử lưỡng tiện, tại sao mà không làm chứ?".

Từ Tử Lăng cười khở nói: "Người nói sao dễ vậy? Ở đây chỉ cần tùy tiện chọn ra một người cũng có thể đánh cho chúng ta đến hoa rơi nước chảy rồi".

Khấu Trọng nhếch mép cười nói: "Bây giờ bảo người đi ăn trộm chứ có phải đi đánh đi cướp đâu mà phải sợ?".

Lúc này, một tỳ nữ mang thức ăn đến cho hai gã, nhưng không phải là tỳ nữ xinh đẹp mà hai gã đã gặp lần trước, dung nhan kém tới ba bốn bậc.

Tỳ nữ vừa đi khỏi, hai gã đã lao vào ăn uống như rồng cuốn, ăn xong còn chưa kịp lau miệng thì cự thuyền đã rung lên, bắt đầu chuyển động.

Khấu Trọng thò đầu ra cửa sổ, thấy thuyền lớn đi về thủy đạo hướng bắc, ngạc nhiên thốt: "Ồ! Tại sao không đi về phía tây mà lại đi về phía bắc nhỉ? Như vậy thì sẽ đến Vi Sơn Hồ đó!".

Từ Tử Lăng kéo gã lại nói: "Đừng có mà lớn tiếng như vậy được không? Đông Minh Phu Nhân đó lợi hại lắm đó, ngay cả lão gia mà cũng bị bà ta cản lại".

Khấu Trọng ngồi xuống một chiếc ghế sắt cửa sổ, nhấp một ngụm trà nói, gật đầu đồng ý với gã: "Có thể khai thuyền chúng tôi bà ấy đã an nhiên vô dạng trở về rồi".

Chợt thấy Từ Tử Lăng đang chau mày suy nghĩ gì đó, gã liền hỏi: "Người đang nghĩ gì vậy?".

Từ Tử Lăng chán nản nói: "Chúng ta múa kiếm tuy rất có hình thức, nhưng kỳ thực đạo hành vẫn còn rất thấp. Người có nhớ lúc ở đồ trường không, lúc Trầm bà nương đó đặt tay lên đầu vai, hai tên ngốc chúng ta mới biết nàng ta đã đến, chân chính cao thủ liệu có bất lực như vậy không?".

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: "Đích thực là chúng ta chưa đủ đạo hành, càng không đủ kinh nghiệm giang hồ... hà! Không phải kinh nghiệm giang hồ... mà là kinh nghiệm làm cao thủ, ngày tháng huynh đệ chúng ta làm cao thủ thực ngắn quá đi, nhiều khi còn quên cả mình là cao thủ nữa".

Từ Tử Lăng đang bật cười thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Hai gã cảm thấy ngần ngừ do dự vô cùng, vì không để ý nên có người đến tận cửa phòng mà cũng không hay biết.

Khấu Trọng ho khan một tiếng nói: "Xin mời vào!".

Cửa bật mở, một nữ tì dung mạo như hoa bước vào nói: "Chào hai vị công tử!", sau đó mới dịch thân vào hắt bên trong, thì ra chính là nữ tì xinh đẹp của Đông Minh Phu Nhân.

Hai gã vội đứng dậy thi lễ.

Hai mắt nữ tì sáng bừng lên, hân hoan nói: "Hai người lại cao thêm rồi, so với lần trước thì có thần khí hơn nhiều!".

Khấu Trọng bất chợt nảy sinh cảm giác thân thiết, cười hì hì nói: "Có phải vì chúng tôi mặc lên mấy bộ y phục đẹp, vì thế nên tỷ tỷ cảm thấy cao hơn một chút, chính vì cao hơn một chút nên người cũng có thần khí hơn đúng không?".

Mỹ tỷ nhoẻn miệng cười nói: "Khấu công tử thật thích nói đùa. Từ công tử thì nghiêm chỉnh hơn một chút".

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Chỉ là hấn chưa để lộ bộ mặt thật đó thôi".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Ngay cả danh tính thật của chúng ta mà tỷ tỷ cũng biết ư?".

Mỹ tỷ dường như cảm thấy mình đã nói hơi nhiều với hai gã, nên thôi không cười nữa, nghiêm mặt nói: "Bây giờ cả quan lẫn dân đều bị hai người làm rối loạn cả lên, trừ phi là kẻ điếc mới không biết thân thế lai lịch của hai người! Được rồi! Ta còn phải dẫn hai người đi gặp phu nhân nữa!".

Tiếp đó lại cười hích hích nói: "Chớ nên biểu lộ bản tính tham tài tham lợi của các người trước mặt phu nhân đó nhé!".

Khấu Trọng dịch người lên sát người nàng, ghé mặt vào sát mặt nàng nói: "Tỷ tỷ, tên tỷ tỷ là gì vậy? Chắc hấn phải hay lắm!".

Mỹ tỷ thấy hấn quá thân thiết, liền lộ vẻ tức giận dễ thương vô cùng, thấp giọng nói: "Nói chuyện với ta có thể ba hoa tùy tiện được, nhưng chớ nên nói cái kiểu lưu manh đó với phu nhân nhé! Ôi! Làm người ta lo lắng nhất chính là tiểu thư, nàng ta từ lâu đã có ấn tượng không tốt với hai người rồi!".

Từ Tử Lăng nhướn mày hỏi: "Chúng ta đâu cần cầu cạnh gì đến bọn họ, tại sao phải để ý đến việc họ thích hay không thích chứ?".

Mỹ tú thở dài một tiếng nói: "Chính vì ta biết hai người tính tình chân thật nên mới nói mấy lời này. Có rất nhiều chuyện mà vì quy củ của bản phái, ta không thể nói ra được, nhưng chỉ cần hai người cẩn thận, tất cả sẽ không có gì nguy hiểm đâu".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Rốt cuộc thì có gì nguy hiểm chứ? Hắc! Lần này phu nhân cứu chúng tôi về, có phải là để chọn nữ tể cho nữ nhi của bà ta không?"

Mỹ tú tròn mắt thốt: "Khấu công tử nghĩ tới đâu vậy? Công chúa sớm đã có nhân tuyển từ lâu rồi!"

Khấu Trọng cười hích hích nói: "Vậy thì nhất định là chọn phu quân cho tử tử rồi!"

Mỹ tú mặt đỏ bừng lên, cúi gằm mặt nói: "Ngươi còn hồ ngôn loạn ngữ nữa, ta sẽ mặc kệ đấy!"

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy Khấu Trọng hơi quá đáng, chau mày nói: "Khấu Trọng ngươi nên giữ khẩu đức một chút!"

Khấu Trọng nhún vai nói: "Cái này gọi là lòng hiếu kỳ thôi, tử tử đẹp như vậy, ta lại chưa có vợ, muốn hỏi thử xem cũng không được à?"

Mỹ tú đỏ bừng cả hai tai, đưa mắt lườm Khấu Trọng một cái, cúi đầu xuống nói: "Ta đâu có trách gì hấn, nhưng ta sớm đã có phu quân rồi, chỉ là y chưa xuất giá mà thôi".

Hai gã thất thanh thốt lên: "Y chưa xuất giá ư?"

Mỹ tú hiển nhiên không muốn kéo dài chuyện hỏi đáp vô vị này, chỉ thấp giọng nói: "Nào! Chúng ta đi gặp phu nhân thôi!"

Nói đoạn dẫn hai gã bước ra khỏi phòng.

Đi đến trước cửa, mỹ tú liền chậm bước, quay đầu lại hạ giọng nói: "Nhớ kỹ nhé, ta tên Đơn Như Nhân".

Hai gã lại được dẫn đến căn phòng lớn của Đông Minh Phu Nhân, Đơn Như Nhân đợi hai gã ngồi xuống trước tấm màn, rồi cúi người đi khỏi.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau đợi một hồi lâu, bên trong bóng tối mới vang lên thanh âm nhu hòa của Đông Minh Phu Nhân: "Lại gặp hai người nữa rồi!"

Hai gã cung kính nói: "Tham kiến phu nhân!"

Đông Minh Phu Nhân trầm ngâm giây lát mới lên tiếng: "Hôm ấy ta cũng nhìn lầm, thì ra công phu của các người cũng không đến nỗi tệ lắm".

Khấu Trọng ra về khiêm tốn nói: "Phu nhân quá khen rồi, công phu của chúng tôi chỉ e tự bảo vệ mình cũng không đủ, có đáng là gì đâu chứ?".

Đông Minh Phu Nhân nhạt giọng nói: "Đối diện với Đỗ Phục Uy có bao nhiêu kẻ dám nói là mình có thể tự bảo vệ chứ? Ta cũng chỉ là lợi dụng tình thế, người hữu tâm chống lại kẻ vô tâm, tính toán đủ đường mới may mắn cứu được các người từ trong tay hắn. Nhưng các người lại nhiều lần đào thoát khỏi hắn, chỉ dựa vào điểm này các người đã có thể xưng danh trong thiên hạ được rồi đó".

Tuy là những lời tán thưởng, nhưng hai gã lại không hề cảm thấy chút vinh dự nào, bởi hai lần đào thoát khỏi tay Đỗ Phục Uy đều dựa vào nguy kế và vận khí, chẳng hề có chút liên quan đến chân tài thực học gì cả.

Đông Minh Phu Nhân chột thở ra một hơi nhẹ nhẹ nói: "Ta có một vấn đề muốn hỏi, các người cần phải thành thật trả lời".

Hai gã vội gật đầu đáp ứng.

Đông Minh Phu Nhân nói: "Đêm hôm đó có người âm toán chúng ta, tại sao các người lại mạo hiểm cảnh báo vậy?".

Từ Tử Lăng đáp như không hề có chuyện gì xảy ra: "Chỉ là nhìn không thuận mắt nên muốn phá hại mấy tên khốn đó mà thôi! Sớm biết phu nhân có bản lãnh như vậy thì cứ để bọn Hải Sa Bang đó bị đánh toi bời hoa lá cho xong!".

Đông Minh Phu nhân chậm rãi nói: "Hải Sa Bang thì có tư cách gì mà đụng đến chúng ta chứ, nhưng người đứng sau lưng chúng thì rất có lai lịch. Đêm hôm đó tình thế đối với chúng ta thật vô cùng bất lợi, nhân vật số ba của Vũ Văn phiệt là Vũ Văn Sĩ cũng đích thân xuất lĩnh cao thủ đến trà trộn trong đám người Hải Sa Bang, nếu để bọn chúng đánh chìm thuyền, quả thật không biết hậu quả sẽ thế nào nữa, vì vậy mà ta thực sự rất cảm kích hai người".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cả kinh, không ngờ có cả cao thủ Vũ Văn phiệt trà trộn vào trong đám Hải Sa Bang.

Đông Minh Phu Nhân nói với giọng hết sức bình hòa từ ái: "Trước đây có một vấn đề làm ta nghĩ mãi cũng không thông, đó lại các người chỉ cầu tài cầu danh lợi, tại sao lại làm chuyện mạo hiểm đắc tội với người của Vũ Văn phiệt đến vậy? Giờ đây Từ Tử Lăng đã cho ta một đáp án chân thành nhất, đó chính là vì các người nhìn không thuận mắt, quả thật là ta rất vui mừng".

Khấu Trọng hơi đỏ mặt nói: "Phu nhân quá đề cao chúng văn bối rồi, kỳ thực bên trong vẫn còn một nguyên nhân khác, chính là vì chúng tôi nghe thấy tên Lam Phốc Địa đó nói phụng mệnh của Vũ Văn Hóa Cốt, mà Vũ Văn Hóa Cốt lại là đại cừu nhân của chúng tôi, có cơ hội tốt như vậy tại sao lại không phá hại hẳn chứ?".

Đông Minh Phu Nhân lần đầu tiên bật cười nói: "Lam Phốc Địa, Vũ Văn Hóa Cốt, thật đúng là chỉ có các ngươi mới nghĩ ra được thôi, tiện đây ta cũng nhắc nhở các ngươi luôn, từ sau khi Vũ Văn Hóa Cập bị La Sát Nữ đả thương, đã bế quan tu luyện cả năm, nghe đồn võ công đã có đột phá mới, đuổi kịp cả phiệt chủ Vũ Văn Thương, vì vậy nếu chưa nắm chắc, các ngươi tuyệt đối không nên đụng đến hắn".

Hai gã không ngừng gật đầu lia lịa, nhưng cũng chẳng để tâm đến lời nói của Đông Minh Phu Nhân lắm, bởi cho dù võ công của Vũ Văn Hóa Cập vẫn như cũ, hai gã vẫn còn kém xa lắm lắm.

Đông Minh Phu Nhân lại nói tiếp: "Ta rất thích tính tình thẳng thắn của hai ngươi. Ngày đó, khi hai người bị truy sát ở bến cảng Dư Hàng ta đã nhận ra hai ngươi có căn cơ tuyệt thế, thế gian hiếm có, ngoại trừ một người ở Lý gia ra, e rằng khó có người nào so sánh được, bởi vậy nên mới động lòng ái tài, để các ngươi lên thuyền tương kiến".

Khấu Trọng cười khổ nói: "Nhưng cuối cùng vẫn bị phu nhân đuổi đi".

Đông Minh Phu Nhân nói: "Người muốn đuổi các ngươi đi không phải là ta, mà là nữ nhi Uyển Tinh, nó hận nhất chính là mấy kẻ tham tài háo danh. Hiện giờ mọi việc trong bốn phái dần dần đều giao cho nó tiếp quản, ta chỉ phụ trách chỉ đạo mà thôi, vì vậy tất cả mọi việc ta đều cho nó quyết định".

Hai gã như bừng tỉnh, giờ mới hiểu ra tại sao Đông Minh Phu Nhân lại nói ẩn tượng của Đông Minh Công Chúa với hai gã rất xấu.

Đông Minh Phu Nhân thở dài nói: "Nữ nhi này của ta thiên tính rất cố chấp, một khi đã nhận định rồi thì rất khó thay đổi chủ kiến, nhưng không ngờ lần này nó lại tìm thấy các ngươi, còn xuất thủ trợ giúp nữa".

Bà ta đã không hiểu, hai gã tự nhiên càng không thể hiểu, chỉ biết ngồi yên lắng nghe mà thôi.

Đông Minh Phu Nhân chuyển chủ đề nói: "Vô luận là Đỗ Phục Uy, Lý Mật hay là Vũ Văn Hóa Cập thậm chí tất cả những bang hội biết được hành tung của các ngươi đều sẽ không chịu bỏ qua đâu, sau này các ngươi có dự định gì không?".

Hai gã hoang mang lắc đầu, biểu thị không biết.

Thanh âm của Đông Minh Phu Nhân có thêm chút cảm tình, nhẹ nhàng cất lên: "Trước khi biết các người có liên quan đến Trường Sinh Quyết và Dương Công Bảo Khố, ta đích thực có ý thu nhận các người vào bản phái để tăng cường cho nam hệ, nhưng hiện giờ đã thay đổi chủ ý đó rồi. Các người đừng tưởng rằng chúng ta sợ bị cuốn vào chuyện này, chẳng qua ta chỉ sợ lãng phí nhân tài như các người mà thôi. Không biết có phải là thiên ý hay không, mỗi lần khổ nạn của các người chính là cơ hội để các người rèn luyện. Chỉ có điều không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà các người đã thoát thai hoá cốt thành hai con người hoàn toàn khác. Kỳ quái nhất chính là các người có thể thần khí nội liễm, đây là cảnh giới mà chỉ có cao thủ chân chính mới đạt được, vậy mà nội công của các người lại không cao chút nào. Theo ta thấy, chỉ trong thời gian ngắn nữa, thành tựu của các người sẽ khó mà tưởng tượng được".

Hai gã giật mình đánh thót, thầm nhủ nếu không thể ở lại, làm sao có cơ hội thi triển mấy chiêu trộm gà bắt chó, hoàn thành nhiệm vụ mà Lý Thế Dân giao phó chứ?

Đông Minh Phu Nhân lại nói tiếp: "Quá ngạc nhiên mai chúng ta sẽ đến Vi Sơn Hồ, đợi ta làm xong một số việc sẽ đưa các người bắc thượng Đại Vận Hà đến Cự Dã Trạch, đầm nước này trăm dặm yên ba, chúng ta có thể lợi dụng sương khói ở đây để thoát khỏi sự truy tung của địch nhân, sau đó ta sẽ an bài cho các người lên bờ, từ đó trở đi thì cần phải xem tạo hóa của các người thế nào rồi".

Hai gã nghe vậy mới cảm thấy yên tâm, có tám đến mười ngày, cả hai có thừa đủ thời gian để hoàn thành trọng nhiệm của Lý Thế Dân.

oOo

Từ Tử Lãng từ từ tỉnh lại sau giấc ngủ sâu.

Giống như là nổi lên mặt nước từ một nơi tối tăm nhất dưới đáy nước vậy, khi chạm đến mặt nước, gã mới khôi phục tri giác đối với thế giới bên ngoài.

Khi ngủ chính là lúc tốt nhất để gã tham luyện Trường Sinh Quyết.

"Bịch!".

Khẩu Trọng nằm bên cạnh cho chân đạp mạnh vào đùi gã.

Từ Tử Lãng đã quá quen với chuyện này rồi.

Mỗi khi Khấu Trọng đạp chân vào gã, một cỗ chân khí lập tức truyền qua kinh mạch, đồng thời nội thể gã cũng tự nhiên sản sinh ra một đạo chân khí đẩy ngược lại.

Cảm giác đó thật sự dễ chịu vô cùng.

Lúc Khấu Trọng ngủ không ngừng đạp chân vung tay, còn gã thì lại tỉnh như thâm hải.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ qua cửa sổ làm sáng rực cả căn phòng, tất cả đều thật yên tĩnh và thanh bình.

Từ Tử Lãng tâm tình thư thái, giống như một hồ nước trong suốt, phản chiếu mọi hết mọi sự vật trước mắt.

Gã ngẩng đầu lên nhìn tấm màn ngủ.

Tấm màn được kết từ những sợi tơ hết sức mỏng manh, bên trong lại hàm chứa một đạo lý nào đó mà bản thân gã không thể nào nói ra được, phong phú đa dạng, những lỗ nhỏ tưởng chừng như giống hệt như nhau, nhưng mỗi lỗ nhỏ lại có những khác biệt hết sức vi diệu, ánh sáng chiếu vào cũng không giống nhau, đồng thời những lỗ nhỏ này lại liên kết thành một thể thống nhất không thể tách rời, vừa tồn tại độc lập lại vừa ảnh hưởng lẫn nhau.

Gã trước giờ chưa từng nghĩ tấm màn mắc khi ngủ lại có sức hấp dẫn đến vậy.

Có tiếng "Vù vù". vang lên ở góc màn.

Một con muỗi nhỏ định xông vào trong, nhưng lại bị tấm màn cản lại.

Thử mấy lần đều không thành công, con muỗi lại bay đi một góc khác.

Nó lập tức bị một con thạch sùng đã phục sẵn trên trần phòng chú ý, con thạch sùng nhanh chóng di động lại gần, sau đó lại nằm yên bất động.

Động tác của thạch sùng vừa trầm ổn vừa linh hoạt, trong động có tĩnh, trong tĩnh lại ẩn chứa động.

Từ Tử Lãng bất chợt nảy sinh một cảm giác không thể nói nên thành lời, dần dần nắm được chân nghĩa của động và tĩnh.

Chính vào giờ khắc vô cùng vi diệu này, chợt có tiếng bước chân rất nhẹ đi ngoài hành lang, khi đến trước cửa phòng của hai gã thì dừng lại, tiếp đó là tiếng cánh cửa bị đẩy ra.

Khấu Trọng lập tức sinh cảm ứng, mở bừng hai mắt.

Hai gã đưa mắt nhìn ra, người đến thì ra một nữ tì có thân hình cao to tráng kiện.

Ả ta không những cực kỳ xấu xí mà còn có biểu tình cực kỳ khó chịu, trơ như gỗ đá, tựa hồ cả thế gian này đều thiếu nợ ả vậy. Sau khi liếc mắt nhìn hai gã đang nằm trong màn một lượt, liền không thèm đoái hoài gì nữa. Chỉ thấy ả đặt một chậu nước và mấy thứ để rửa mặt như khăn bông và lược xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh cửa sổ, rồi chẳng chút khách khí, thô lỗ quát: "mau dậy đi! Minh soái đang đợi các người ăn sáng!".

Hai gã trao đổi ánh mắt, không biết "Minh soái" là thần thánh phương nào?

Khấu Trọng chui ra khỏi màn, đến trước mặt xú tỳ nữ cung kính chấp tay hỏi: "Phải xưng hô vị tỳ tỳ này thế nào vậy?".

Xú tỳ chẳng thèm để ý, cao ngạo nói: "Ta không phải tỳ tỳ của các người, các người cũng không cần biết ta tên là gì".

Từ Tử Lăng lúc này vừa ngồi dậy bên mép giường, đang cúi đầu tìm giày, nghe vậy liền lên tiếng nói: "Nếu chúng tôi có làm sai chuyện gì, tỳ tỳ cứ việc mắng mỗ là được rồi, như vậy chúng tôi còn biết sai mà sửa chữa".

Xú tỳ không ngờ hai gã bị bạc đãi như vậy mà vẫn khiêm cung hữu lễ, ngăn người ra giày lát rồi bước ra ngoài phòng, nói: "Ta đợi ở bên ngoài". Ngữ khí đã hòa dịu đi rất nhiều.

Hai gã vội vàng thay y phục và rửa mặt, lúc ra khỏi phòng đã nghe xú tỳ giục giã bên tai: "Mau đi theo ta!".

Khấu Trọng cười hì hì đi theo sau ả, khom người cung kính hỏi: "Dám hỏi tỳ tỳ, Minh soái là ai vậy?".

Xú tỳ dẫn hai gã đến đầu hàng lang nơi có thông đạo lên tầng trên, cơ hồ như không định trả lời, nhưng lại đột nhiên cất giọng lạnh lùng hỏi: "Không phải hai người đã gặp y rồi hay sao?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, biết được Minh soái mà ả ta nói chính là Thượng Minh, đã có tướng tất nhiên phải có soái. Xem ra địa vị của tên tiểu tử anh tuấn này trong Đông Minh Phái tuyệt đối không thấp.

Đi lên tầng trên, thì ra là một khoang rộng như đại sảnh, Thượng Minh và hai người bọn Thượng Bang, Thượng Khuê Thái đang ngồi quanh một chiếc bàn tròn bày đầy thức ăn, thấp giọng nói chuyện gì đó.

Thấy hai gã, Thượng Minh cũng không hề có động tác đứng dậy chào đón gì hết, chỉ nhặt giọng nói: "Mời hai vị tiểu huynh đệ ngồi!".

Đội hai gã ngồi xuống, xú tỳ cũng quay người thoái lui.

Dọc hai bên khoang thuyền là hơn mười chiếc cửa sổ lớn, cửa nào cũng có rèm che, song không hề ảnh hưởng đến thị tuyến, cảnh sắc hai bên bờ vẫn thu cả vào trong tầm mắt.

Thượng Bang cất tiếng hỏi: "Đêm qua hai vị ngủ có ngon không?".

Hai gã sớm đã nhét đầy miệng thức ăn, nghe hỏi chỉ biết gật đầu thay lời đáp.

Thượng Khuê Thái nói: "Còn hai canh giờ nữa chúng ta sẽ đến Vi Sơn Hồ, ở đó không sợ bị người ta theo dõi nữa".

Thượng Minh nói: "Bình khí hai người dùng mua ở đâu vậy? Nguyên liệu và thủ công đều rất khá!".

Khấu Trọng đương nhiên không thể nói ra chân tướng, đành thuận miệng đáp: "Là bà nương Trầm Lạc Nhận đó đưa cho chúng tôi!".

Thượng Minh đâu thể phân biệt được những gì gã nói là thật hay giả, chỉ cười cười nói: "Trên giang hồ những người dám gọi Trầm Lạc Nhận là bà nương cũng không nhiều đâu, các người cũng coi như là có chút bản sự, bị bao nhiêu nhân vật oai chấn giang hồ truy bắt mà vẫn có thể nhiều lần trốn thoát,... có thể xem như là chuyện hiếm có trên giang hồ rồi".

Từ Tử Lăng hiếu kỳ hỏi: "Lưu Cầu là địa phương như thế nào?".

Thượng Minh ngạo mạn nói: "Đó là một hòn đảo lớn nằm giữa đại dương, là nơi thần bí và mỹ lệ nhất thiên hạ, khi hậu ấm áp, quá nửa diện tích vẫn còn chưa được khai phá, kỳ cầm dị thú nhiều không kể xiết".

Ánh mắt hai gã liền sáng lên, lộ vẻ ngưỡng mộ và say mê.

Thượng Khuê Thái lên tiếng hỏi: "Võ công của hai người có phải do La Sát Nữ truyền dạy không?".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Chính là như vậy".

Thượng Bang nghiêm mặt nói: "Nếu là như vậy, có thể suy ra võ công của Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm quả có chút thần xuất quỷ mạt".

Thượng Minh nói: "Người có danh, cây có bóng, Phó Dịch Lâm có thể tề danh cùng với Võ Tôn Tất Thuyền Và Tán Nhân Ninh Đạo Kỳ, thuyê danh đã mười năm nay mà không hề

suy thoái, tự nhiên phải có tuyệt nghệ kinh thiên động địa. Chỉ dựa vào chuyện ông ta mới phá một đồ đệ đến Trung thổ mà đã làm cho cả võ lâm phiến thiên phúc địa, ngay cả Vũ Văn Hóa Cập cũng bị thọ thương là biết ông ta đích thực có chân tài thực học rồi”.

Hai gã nghĩ đến Phó Quân Sước, lập tức không thể nuốt trôi số thức ăn đang lúng búng trong miệng.

Lúc này nữ tì xấu xí kia lại bước vào, bọn Thượng Minh ba người không ai là không lộ vẻ chán ghét.

Chỉ thấy ả ta hành lễ qua loa rồi thô lỗ nói: "Công chúa muốn gặp Từ Tử Lăng”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: "Còn tôi thì sao?”.

Xú tỳ lạnh lùng lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Bọn ba người Thượng Minh cũng lộ vẻ ngạc nhiên, đặc biệt là Thượng Minh, thần tình rất không tự nhiên.

Xú tỳ lên tiếng thúc giục: "Còn không mau theo ta!”.

Từ Tử Lăng đành miễn cưỡng nhún vai đứng lên.

Cuối cùng thì Từ Tử Lăng cũng xuống được tầng dưới khoang thuyền, nhìn bề ngoài cũng không có gì khác biệt lắm, cũng chỉ là một dãy hành lang, hai bên có hơn chục cánh cửa, nhưng các đồ trang trí thì khảo cứu hơn rất nhiều, trên nóc treo hơn chục chiếc đèn trang trí rất tinh xảo, ánh sáng chiếu rọi những hoa văn chìm hai bên vách tường, dưới đất trải một tấm thảm dày màu xanh lục giống như thảm cỏ nhung, nhưng lạ một điều là không thấy bóng người nào ở đây cả.

Xú tỳ im lặng dẫn đường, đến trước cửa căn phòng cuối cùng mới quay người lại nói: "Người đợi hầu ở đây, khi công chúa muốn gặp sẽ tự lên tiếng gọi”.

Nói xong liền bỏ đi luôn.

Từ Tử Lăng thầm mắng Đông Minh Công Chúa này làm cao, nếu như không có việc gì, đột một lát nữa gọi gã cũng đâu có sao.

Lúc này gã vẫn chưa hiểu tại sao Đông Minh Công Chúa lại chỉ gọi có một mình gã đến gặp.

Có điều đầu óc của gã lập tức hiện lên hình ảnh của cuốn sổ ghi chép.

Nếu như có cuốn sổ đó thật, nó sẽ được giấu ở trong căn phòng nào đây?

Tất cả cửa phòng đều kiên cố phi thường, muốn phá ra cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì bên tai gã chợt vang lên một giọng nói hết sức êm tai nhưng cũng thập phần băng lạnh: "Vào đi!".

Từ Tử Lăng mang theo lòng hiếu kỳ đẩy cửa bước vào, hai mắt lập tức sáng bừng lên, thì ra gian phòng này rất rộng rãi, ánh sáng chan hoà, bốn bên đều là giá sách, cạnh cửa sổ còn bày một chiếc bàn sách lớn.

Một nữ lang trẻ tuổi mặc áo đỏ thắm đang ngồi quay lưng với hắn, chăm chú làm việc gì đó.

Mái tóc dài của nàng rủ xuống sau lưng, khiến người ta có một cảm giác nàng hết sức nhu hòa và yếu ớt.

Từ Tử Lăng khom người thi lễ nói: "Từ Tử Lăng bái kiến công chúa!".

Nữ tử quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn gã, sau đó lại tiếp tục viết viết gì đó.

Từ Tử Lăng toàn thân chấn động, không chỉ vì nàng ta quá đẹp, đẹp đến độ làm gã kinh tâm động phách mà còn vì nàng khiến gã cảm thấy hết sức thân quen, cơ hồ như trước đây đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải.

Ánh mắt của nàng nhìn gã lúc này lộ rõ vẻ chán ghét, càng làm cho Từ Tử Lăng cảm thấy không thoải mái.

Lúc này gã cứ đứng ngẩn người sau lưng nàng, nói chuyện cũng không biết nói gì, muốn lui ra cũng không lui được, gần như do dự đến độ mặt cứ nghếch ra.

Đông Minh Công Chúa lại cất tiếng nói: "Tại sao trước ngạo sau cung như vậy? Chỉ cần dựa vào điểm này ta đã biết các ngươi là hạng bỉ ổi vô sỉ rồi!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Chúng ta đã từng gặp nhau sao?".

Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh đột nhiên đứng dậy, quay người lại, cặp mắt thanh tú xạ ra những tia nhìn tràn đầy hận ý, lạnh lùng nói: "Ngươi không phải là Trương Tam Lý Tử gì đó sao? Tại sao lại quên ta nhanh như vậy?".

Từ Tử Lăng giật mình nói: "Mẹ của tôi ơi! Thì ra là cô nương!".

Ngày hôm qua khi hai gã vừa mới đến Bành Thành nàng đã cải dạng nam trang bước tới làm quen, hai gã còn tưởng nàng là người của Trầm Lạc Nhận đến lừa gạt mình, nên thái độ không chút khách khí, không ngờ lại chính là Đông Minh Công Chúa của Đông Minh Phái.

Ánh mắt của Từ Tử Lăng không khỏi di động xuống cặp chân dài của nàng, từ từ nhớ lại chuyện hôm qua.

Đơn Uyển Tinh tức giận quát: "Người nhìn cái gì?".

Từ Tử Lăng lú lỏi lại, ấp a ấp úng nói: "Tôi...! Hôm đó chúng tôi còn tưởng".

Đơn Uyển Tinh khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có, nhạt giọng nói: "Không cần giải thích, dù người có giải thích ta cũng không muốn nghe, lần này ta gọi người đến đây chính là để nói cho người biết, dù các người đã từng giúp cho bản phái một việc lớn, nhưng ta cũng đã cứu mạng hai tên tiểu tử các người từ trong tay Đỗ Phục Uy, hai bên coi như hòa nhau, không ai nợ ai nữa".

Từ Tử Lăng thấy nàng ta coi mình và Khấu Trọng như cừu nhân, lại không chịu nghe giải thích, thái độ bá đạo vô cùng, nhưng khi đối diện với khuôn mặt như thơ như họa của nàng, gã lại không tài nào nổi giận được, đành làm ra vẻ tự nhiên phóng khoáng, xua tay nói: "Như vậy là tốt nhất, chúng ta ai đi đường nấy, từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn liên can gì nữa, hà".

Tiếng "hà" cuối cùng, chính là vì gã nghĩ đến hai câu trên, không hiểu sao lúc này gã lại có giọng lười hệt như tên tiểu tử Khấu Trọng vậy.

Đơn Uyển Tinh ngọc diện như phủ một màn sương mờ, tức giận nói: "Ân đã tính xong, bây giờ đến lúc tính oán rồi?".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Chúng ta có oán cừu từ bao giờ vậy?".

Đơn Uyển Tinh hít vào một hơi nói: "Ta thật không hiểu tại sao mẹ lại coi trọng hai tên tiểu tử toàn thân tục khí như là các người vậy? Vừa nhìn ta đã cảm thấy các người không thuận nhãn rồi!".

Từ Tử Lăng cười khổ nói: "Nếu như lấy tục nhãn làm tiêu chuẩn nhìn người, chúng ta đích thực không đủ tư cách lọt vào nhãn nhãn của công chúa, có điều nếu công chúa thích dùng nhãn tục để định ân oán như thế, sợ rằng người trên phố có quá nửa là đã từng kết oán với công chúa đó".

Ngay chính bản thân Đôn Uyển Tinh cũng không hiểu tại sao mình lại thấy gã thanh niên hiên ngang ngẩng cao đầu đứng trước mặt lại đáng ghét đến vậy, gần giọng nói: "Không được suy diễn lung tung, ta muốn nói chính là những lời sỉ nhục mà các người đã nói với ta hôm đó, người ta có hảo tâm muốn chào hỏi các người, không ngờ các người lại vô lễ như vậy".

Từ Tử Lăng thờ phào nhẹ nhõm nói: "Như vậy thì dễ giải quyết rồi, chuyện hiểu lầm hôm đó là thế này, chúng tôi nghĩ rằng..."

Ánh mắt gã đảo một lượt trên bàn, lập tức ngay người không nói được gì nữa.

Trời ơi!

Đó không phải cuốn sổ mà gã và Khấu Trọng muốn lấy trộm sao?

Đông Minh Công Chúa thấy gã không nói tiếp, tưởng rằng đã hết lời, không thể giải thích, mặt lạnh như nước nói: "Không còn gì để nói nữa phải không! Bây giờ ta sẽ đánh người một chuồng! Nếu người không tránh được thì để mạng lại đây!".

Từ Tử Lăng giật mình bừng tỉnh, kinh hãi nói: "Chúng ta trước đây vô oán, sau này vô cừ, công chúa sao lại động nộ như thế!".

Đôn Uyển Tinh chỉ cười nhạt nói: "Ta sắp động thủ đây!".

Từ Tử Lăng giật mình thoái lui hai bộ, xua tay lia lịa nói: "Có gì từ từ thương lượng được mà!".

Đôn Uyển Tinh tung mình phi thân lao tới, hữu chuồng giơ lên, khinh linh vô định đánh thẳng vào trước ngực gã.

Từ Tử Lăng không dám nghĩ ngợi nhiều, vội ngưng thần quan sát chuồng thế của nàng, chỉ thấy ngọc chuồng mềm mại như vô lực, không mang theo chút phong thanh kinh khí, tựa hồ như nàng ta chỉ muốn đánh yêu gã một cái vậy, nhưng quỹ đạo của chiêu thức lại hết sức kỳ quái, biến hóa liên tục, khiến người ta không thể nào đoán biết.

Điều kỳ quái là gã dường như có thể nắm được biến hóa của nàng, thậm chí là đoán được tâm ý của nàng muốn biến chiêu thế nào nữa.

Từ Tử Lăng biết nếu để nàng ta kích trúng ngực, nói không chừng tiểu mạng của gã sẽ ô hô ai tai, kết thúc một cách âm thầm lặng lẽ trong này.

Lúc này đã là lúc sinh tử quan đầu, gã nào dám chậm trễ, đại đao lập tức rời vỏ, chém mạnh xuống ngọc chuồng, đao thế hung mãnh vô bì.

Đon Uyển Tinh cười lạnh một tiếng, cả người lao vút lên, tả thủ vươn ra, nắm tay gõ nhẹ vào lưỡi đao đang quét tới, dùng tay không tiếp lấy đao chiêu vô cùng lăng lệ của Từ Tử Lăng.

Chẳng ngờ đao thế đột biến, Từ Tử Lăng bất ngờ rút mạnh đao về phía sau, chém vào cổ tay hữu đang công tới của nàng.

Đon Uyển Tinh không ngờ đao pháp của gã lại linh hoạt nhường này, nếu như muốn tránh thật dễ như trở bàn tay, nhưng nàng đã nói ra ước định một chiêu, lúc này đâu thể hạ đài được, đành nghiêng răng, hữu thủ biến hóa chém mạnh xuống sông đao, đồng thời có người đụng mạnh vào lòng Từ Tử Lăng, hữu thủ hóa thành muôn ngàn đạo chuồng ảnh, sử ra chân tài thực học.

Lúc đầu nàng nói hung hăng như vậy, kỳ thực chỉ muốn đánh cho gã chống bốn vó lên trời để chế nhạo nằm trút giận mà thôi, nhưng lúc này đã toàn lực xuất thủ, không thể thu phát tự nhiên như khi nãy nữa rồi.

Từ Tử Lăng chợt nghĩ đến con thạch sùng ban sáng, địch người né tránh một cách hết sức tự nhiên, không chỉ làm tả thủ của Đon Uyển Tinh đánh vào khoảng không, mà lưỡi đao còn chém thẳng vào muôn ngàn đạo chuồng ảnh trùng trùng điệp điệp của nàng nữa.

Đon Uyển Tinh đâu thể ngờ phản ứng của gã lại cao minh nhường ấy, đành vận hết dư lực, dùng thủ pháp tinh diệu tuyệt luân vỗ một chuồng vào lưỡi đao của Từ Tử Lăng, đoạn di động theo gã như bóng với hình, ngọc chuồng phát mạnh vào ngực Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng kêu thảm một tiếng, cả người bay ngược về phía sau, đụng phải cửa phòng bay ra hành lang, đồng thời thổ ra một búng máu tươi, rơi bịch xuống tấm thảm dày dưới đất.

Đon Uyển Tinh cả kinh thất sắc, đang định chạy ra xem tình hình gã thế nào thì tiếng nói của Đông Minh Phu Nhân đã vang lên: "Có chuyện gì vậy?".

Đon Uyển Tinh liền dừng bước, lạnh lùng nói: "Tên này đắc tội với nữ nhi, chết cũng đáng đời!".

Đông Minh Phu Nhân xuất hiện trước cửa, thân vận một bộ hoa phục màu xanh như nước hồ thu, mái tóc búi cao, biểu hiện rõ khí chất cao nhã quý phái, nhưng trên mặt lại che một tấm sa mỏng, khiến người ta khó có thể nhìn rõ diện mạo của bà.

Từ đầu kia của hành lang cũng vang lên tiếng người, hiển nhiên là Đon Uyển Tinh và Từ Tử Lăng động thủ đã làm kinh động đến những người khác.

Đông Minh Phu Nhân nhìn Đơn Uyển Tinh một lượt, đoạn chậm rãi cúi xuống quan sát Từ Tử Lăng.

Gã nhắm nghiền mắt một hồi, bây giờ cũng đã tỉnh lại.

Vừa rồi khi mới trúng chưởng của nàng, đích thực là toàn thân kinh mạch như bị vỡ nát, đau đến muốn xuất thế đăng thiên, nhưng sau khi thổ huyết, gan bàn chân lập tức sinh ra kinh khí chảy khắp cơ thể, cơn đau đã giảm bớt đi quá nửa. Vừa thấy Đông Minh Phu Nhân, gã vội vàng bò dậy, ôm ngực cười khổ nói: "Tại hạ không sao, công chúa quả thật lợi hại! hà".

Nói đoạn vừa cười vừa loạng choạng bỏ đi, trong đầu lại hiện lên cuốn sổ để trên bàn sách trong phòng Đơn Uyển Tinh.

Lúc đầu gã vốn rất ngại chuyện ăn cắp, nhưng bây giờ thì chưởng ngại tâm lý đó đã bị một chưởng của Đông Minh Công Chúa dẹp bỏ rồi.

- o O o -